

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/57/2017
Identifikačné číslo spisu: 9016010016
Dátum vydania rozhodnutia: 21.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9016010016.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Anny Peťovskej, PhD. a JUDr. Sone Langovej v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Medafish Slovakia, s.r.o., IČO: 46 210 644, Janka Matušku 2798/9, Topoľčany, zastúpený: JUDr. Carmen Linkeschová, advokátka, Škultétyho 10, Topoľčany, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1798259/2015 zo dňa 21. decembra 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/63/2016-125 zo dňa 22. februára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/63/2016-125 zo dňa 22. februára 2017 z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1798259/2015 zo dňa 21.12.2015. Uvedeným rozhodnutím bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 1374632/2015 zo dňa 07.09.2015, ktorým podľa § 68 ods. 5, 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2012 vo výške 7.803,85 €.

2. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že bol dôvodný postup správcu dane, ktorý žalobcovi nepriznal odpočítanie dane z pridanej hodnoty uplatnené pri faktúre č. 220061 v sume 7.488,- € vystavených spoločnosťou Papp trade, s.r.o. ako dodávateľom pre žalobcu ako odberateľa, keďže

nebola preukázaná materiálna existencia tohto deklarovaného plnenia, a teda vznik daňovej povinnosti u dodávateľa tovaru, ktorý je podmienkou pre vznik práva na odpočítanie dane. Preprava deklarovaného tovaru (kryštálového cukru) v priebehu rozsiahleho dokazovania nebola preukázaná ani do skladu vo Vrakúni a ani do skladu v Lehniciach, kde mal byť tovar žalobcovi podľa jeho tvrdení dodaný. V daňovom konaní správca dane nevykonáva dokazovanie dovtedy, kým sa nepreukázu tvrdenia kontrolovaného daňového subjektu, resp. údaje na ním predložených dokladoch, ani nevyhľadáva dôkazy za kontrolovaný daňový subjekt, pretože označenie týchto dôkazov, resp. ich predloženie tvorí dôkaznú povinnosť daňového subjektu, keďže daňové konanie je ovládané zásadou prejednávajúcou, nie vyhľadávajúcou. Krajský súd tiež uviedol, že pokiaľ nebola preukázaná reálna existencia kryštálového cukru, predaj ktorého sa mal sprostredkovať do Maďarska a s ktorým sa malo v reťazci obchodovať, tak nemohlo byť preukázané ani reálne dodanie služby sprostredkovania medzi žalobcom ako objednávateľom služby a spoločnosťou POOL TRADE, s.r.o. ako dodávateľom tejto služby. Z toho dôvodu nemohlo byť priznané uplatnené odpočítanie DPH v sume 240,- € pri faktúre č. 082-1-12 zo dňa 17.04.2012, vystavenej dodávateľom POOL TRADE, s.r.o.

3. Záverom krajský súd uviedol, že pokiaľ žalobca nepreukázal reálne nadobudnutie tovaru v tuzemsku, nemohol preukázať ani reálne dodanie tohto tovaru zahraničnému daňovému subjektu s oslobodením od dane z pridanej hodnoty. Za danej dôkaznej situácie krajský súd prisvedčil tvrdeniu správcu dane a žalovaného, že žalobca nepreukázal ním deklarovanú obchodnú transakciu (dodanie tovaru od spoločnosti Papp trade, s.r.o. ako dodávateľa a dodanie služby sprostredkovania od spoločnosti POOL TRADE, s.r.o. ako dodávateľa). S poukazom na výsledky dokazovania vykonaného správcom dane krajský súd uviedol, že žalobcom deklarovaným dodávateľom tovaru a služby nemohla vzniknúť daňová povinnosť na DPH, a preto nemohlo ani žalobcovi vzniknúť právo na odpočítanie tejto dane.

II.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal, že nemohol a nemôže iným ako už doteraz uskutočneným spôsobom vyvrátiť domnienku správcu dane, že sa obchod reálne neuskutočnil. Na jednej strane je žalobcovi vytýkané, že neunesol dôkazné bremeno na preukázanie zákonných predpokladov na vznik nároku na odpočítanie DPH, ale na strane druhej nikto konkrétne nešpecifikoval, aké iné ako predložené dôkazy mal správny orgán predložiť. Podľa názoru žalobcu krajský súd uskutočnil extenzívny výklad príslušných ustanovení zákona č. 563/2009 Z.z. Žalobca ako obchodník a sprostredkovateľ predaja nemohol preukázať pôvod cukru iným spôsobom len takým, že predložil doklady o jeho nákupe.

5. Žalobca poukázal na to, že žalovaný v rámci svojho odôvodnenia nepopiera, že svoj názor dedukuje na základe určitých okolností, pričom svoje domnienky neopiera o určité relevantné dôkazy. Nekontaktnosť a nespolupráca určitých podnikateľských subjektov nemôžu byť na škodu žalobcu ako kontrolovaného subjektu. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného o predložených dokladoch a uviedol, že on ako obchodník, ktorý nevykonáva skladovanie ani dopravu mohol o predmetných skutočnostiach predložiť len príslušné listinné doklady. V zmysle zákona č. 563/2009 Z.z. platí, že za dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so zákonom a inými všeobecne záväznými predpismi. V tejto súvislosti boli vykonané všetky dôkazy, predložené príslušné listiny a dokumentácia preukazujúca žalobcovu opodstatnenosť uplatnenia si príslušného odpočtu DPH. Správca dane žiadne z týchto dôkazov (listinných, výsluchy svedkov - vodiči, vykonávajúci dopravu a pod.) nevyhodnotil ako nepravdivý a napriek tejto skutočnosti uskutočnil záver, že okrem iného žalobcovi nepriznal uplatnený odpočet DPH. Podľa názoru žalobcu, tým, že žalovaný vykonané dôkazy hodnotí ako dôkazy nepreukazujúce uskutočnenie reálneho obchodu koná v rozpore s § 24 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z.

6. Žalobca je tiež toho názoru, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal príslušnými rozsudkami Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukazoval v rámci podanej žaloby. V tejto súvislosti poukázal na bod 55 napadnutého rozsudku krajského súdu s tým, že v prejednávanom prípade chýba práve podmienka preukázania objektívnych skutočností, že by sa žalobca svojou kúpou zúčastňoval na plnení, ktoré je

súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH. Aj Súdny dvor vyslovil názor, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia, ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode. Vzhľadom na predmet podnikania žalobcu (sprostredkovateľská činnosť v rámci obchodu) požadovanie iných, ako z jeho strany predložených dôkazov v rámci administratívneho konania už nebolo zo strany správcu dane rozumné.

7. Napriek tomu, že žalobca nezabezpečoval prepravu tovaru zo skladu v Lehniciah do Maďarska boli k jednotlivým prepravám vyhotovené príslušné prepravné doklady, v ktorých sú uvedené štátne poznávacie značky ako ťahačov, tak aj návesov. Žalobca nemá možnosť ovplyvniť elektrické zariadenia mýtného systému v takom smere, aby zaznamenávalo a evidovalo aj prejazdy návesov. S poukazom na túto skutočnosť však nemožno všeobecne skonštatovať, že preprava tovaru nebola reálne vykonaná.

8. Žalobca uviedol, že preukázal, že tovar, ktorý bol predmetom daňovej kontroly bol zo Slovenska odoslaný a riadne vyexpedovaný dopravnou spoločnosťou do iného členského štátu EÚ - Maďarska. Súčasne poukázal na vyjadrenie spoločnosti GS1 Slovakia, s.r.o., ktorá sa konkrétne vyjadrila v tom zmysle, že používanie kódov EAN nie je povinné, pokiaľ to odberatelia nepožadujú. V predmetnom prípade maďarský odberateľ takúto požiadavku na označenie tovaru nevyžadoval. Žalobca poukázal tiež na to, že z jednotlivých faktúr, ktoré boli vystavené žalobcom v preverovanom období vyplýva, že vo faktúrach je druh tovaru vymedzený slovne - kryštálový cukor a vo faktúrach sú uvedené jednotlivé jeho množstvá, ktoré boli fakturované maďarskému odberateľovi.

9. Na záver žalobca poukázal na to, že správny súd pri svojom rozhodnutí vychádzal aj z nesprávneho výkladu ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) o rozložení dôkazného bremena. Dôkazné bremeno daňového subjektu nie je absolútne, nemožno ho ponímať extenzívne a rozširovať ho na preukázanie akýchkoľvek skutočností, teda aj tých, ohľadne ktorých takáto povinnosť stíha iný subjekt. Žalobca disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrami, dodacími listami s opisom druhu tovaru a ceny dodaných tovarov. Žalobca vyčerpал vlastné dôkazné bremeno. Na preukázanie opaku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa, prípade odberateľa tovaru znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správcu dane. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011. Skutočnosť, že žalobca bol v preverovanom období poctivým podnikateľom, nemajúc v úmysle neoprávnene sa obohatiť, žalobca preukázal aj kópiou dokladu zoznamu DPH dokladov za preverované obdobie, ako aj kópiou údajov, uvedených v hlavnej knihe analytickej evidencie, ako aj kópiou daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za rok 2012, ktoré bolo zaslané správcovi dane v elektronickej podobe.

10. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým administratívnym rozhodnutím zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, prípadne, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

III.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa pridrižiava podaného vyjadrenia k žalobe z dôvodu, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ako tie, ku ktorým sa žalovaný už vyjadroval. Z uvedených dôvodov navrhol, aby najvyšší súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

12. Žalobca v podanej replike uviedol, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnene. Z tohto dôvodu žalobca žiadal o preskúmanie napadnutých rozhodnutí a zopakoval svoj návrh uvedený v bode 10 tohto rozsudku.

V.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, „kasačný súd“) vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

15. U žalobcu bola vykonaná daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie apríl 2012, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol č. 9414401/5/5382233/2013/Ges zo dňa 03.12.2013, ku ktorému podal žalobca dňa 19.12.2013 vyjadrenie. K jednotlivým pripomienkam spísal správca dane zápisnicu o ústnom pojednávaní, ktorá bola spísaná ako posledná vo vyrubovacom konaní. Následne bolo vydané prvostupňové rozhodnutie, ktoré bola odvolacím orgánom zrušené. Následne na to pokračoval správca dane v konaní vo veci vyrubenia dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2012.

16. Správcovi dane boli okrem iného predložené faktúry, pri ktorých si žalobca uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Išlo o faktúru za dodávku kryštálového cukru vystavenú dodávateľom žalobcu, t. j. spoločnosťou Papp trade s.r.o. (faktúra č. 220061 zo dňa 17.04.2012, kryštálový cukor v množstve 48 ton, na sumu 44.928,- €, z toho daň z pridanej hodnoty v sume 7.488,- € a dodací list k nej č. 220061 zo dňa 17. 04. 2012). Oslobodenie od dane z pridanej hodnoty si uplatnil žalobca pri dodaní tovaru do Maďarska podľa faktúry č. Z 2012010, ku ktorej priložil CMR č. SK5600703 zo dňa 17.04.2012 a dodací list č. 238/2012 a 239/2012 zo dňa 17.04.2012. Išlo o dodanie tovaru - 48 t kryštálový cukor, ktorý nebol bližšie identifikovaný. Okrem toho bola predložená faktúra č. 12060 zo dňa 16. 04. 2012 od dodávateľa SELEO, s.r.o. pre odberateľa Papp trade s.r.o. o dodaní kryštálového cukru 288 ton. Faktúra č. 082-1-12 zo dňa 18. 04. 2012 bola vystavená dodávateľom žalobcu spoločnosťou POOL Trade, s.r.o. pre odberateľa - žalobcu a to provízia za sprostredkovanie predaja 48 ton kryštálového cukru pre VARGA MIX KFT. v sume 1.440,- €, z toho DPH 240,- €.

17. Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

18. Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

19. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

20. Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 563/2009 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiť uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

21. Vo vzťahu k namietanému vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu a k námietke neprimeraného prenosu dôkazného bremena na žalobcu kasačný súd uvádza, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužitelnosti požaduje, aby platiť, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiť uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar, príp. služba reálne dodaná (§ 8, § 9 zákona č. 222/2004 Z.z.), a to práve osobou ako platiťom DPH uvedenou na faktúre, ktorá si zároveň voči odberateľovi uplatňuje DPH.

22. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.

Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

23. Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiť dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane (§ 44 ods. 1 zákona č. 563/2009 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustáľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Správca dane a ani správny súd nemôžu žalobcovi určovať, aké dôkazy mal predložiť na preukázanie ním tvrdených skutočností.

24. Argumentačne si aj tu kasačný súd pomôže judikatúrou Súdneho dvora a jeho právnymi závermi uvedenými v rozsudku z 21.06.2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11, v ktorom uviedol, že je potrebné pripomenúť, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný smernicou 2006/112 (pozri najmä rozsudky Halifax zo 7. decembra 2010, R, C-285/09, bod 36, ako aj z 27. októbra 2011 Tanoarch, C-504/10, bod 50). V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovolávať noriem práva Únie (pozri najmä rozsudok z 3. marca 2005, Fini H, C-32/03, Zb.s.I-1599, bod 32; Halifax a i., ako aj Kittel a Recolta Recycling, bod 54). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne okolnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne (pozri v tomto zmysle rozsudky Fini H, body 33 a 34; Kittel a Recolta Recycling, ako aj z 29. marca 2012, Véleclair, C-414/10, bod 32).

25. Taktiež Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil,

že plnenie, ktoré uskutoční nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode, rozsudky ESD vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10). Určenie opatrení, ktoré možno v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností toho ktorého prípadu vo veci samej (rozsudok ESD v spojených veciach Mahagében kft, a Pétér Dávid č. C-80/11 a C-142/11). (bližšie v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/32/2012 zo dňa 27.11.2012).

26. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s judikatúrou, na ktorú poukázal. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sú uvedené vyššie a týkajú sa dôkazného bremena. Z nich vyplýva, že daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstať dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane. Samotným predložením faktúry a účtovných dokladov ešte nie je vyčerpané dôkazné bremeno daňového subjektu, keďže faktúra a účtovné doklady predstavujú len formálne doklady o vykonaní predmetného obchodu, pričom nepreukazujú jeho skutočnú realizáciu. Realizáciu zdaniteľného obchodu je tak daňový subjekt v rámci svojho dôkazného bremena povinný preukázať aj inými bežnými dokladmi používanými v obchodnom styku, ktoré preukazujú reálne uskutočnenie predmetného obchodu, svedeckými výpoveďami, prípadne čímkol'vek, čo by preukazovalo realnosť samotného obchodu.

27. V konaní neboli taktiež naplnené skutočnosti pre presun dôkazného bremena na správcu dane v zmysle výkladových princípov z rozsudku najvyššieho súdu vo veci Iron Club sp. zn. 3Sžf/1/2011 ASPI JUD 65295 SK. Presun dôkazného bremena na správcu dane v judikovanom prípade sa týkal dodania tovaru, kedy daňový subjekt fyzicky disponoval tovarom aj faktúrami. Prenos dôkazného bremena v zmysle rozsudku 3Sžf/1/2011 nemožno aplikovať na daný prípad žalobcu.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

29. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.